

אכילה בכוונה נכונה מטהרת את הגוף והנפש

1 דברים יד

{כב} עשר תעשר את כל תבואת זרעך היצא השדה שנה שנה: **{כג}** ואכלת לפני יהוה (בין החומות) אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך למען תלמד ליראה את יהוה אלהיך כל הימים: {כד} וכי ירבה ממך הדרך כי לא תוכל שאתו כי ירחק ממך המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשום שמו שם כי יברכך יהוה אלהיך: **{כה}** ונתתה בכסף וצרת הכסף בידך והלכת אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו: **{כו}** ונתתה הכסף בכל אשר תאונה נפשך בבקר ובצאן ובין ובשקר ובכל אשר תשאֵלך נפשך ואכלת שם לפני יהוה אלהיך ושמחת אתה וביתך:

2 שאלה - מאכילה, שהיא ענין גשמי, לומדים יראת ה' ? לכל הימים ? **{כז}**
הימים- שבתות וימים טובים, יבמות צג.

שכוח האכילה הזאת....

כמד"א מהאר"י הק' במאה"כ ורגלך לא בצקה, שכל עניני הפגמים לא היו בישראל בכל השנים שאכלו את המן, והיינו לפי שדמם נתקדש בקדושה עליונה מאכילת המן. ובכח הזה נתברכה גם ש"ק, ברכו במן, שבאכילה של ש"ק יש קדושת המן. וכמאמר מרן הק' מקוברין זי"ע, קודש היא לכם שבת המלכה, בשבת כל עניני לכם גם הם קודש, והיינו לפי שיש בש"ק כח הקדושה של אכילת המן.

ובזה י"ל הענין מה שצריך להתענג בשבת בכל מיני מטעמים, ולכאורה הרי מה שאדם מתענג בתענוגי עוה"ז זהו היפך קדושת השבת. וכענין זה מצינו גם לגבי ערב יוה"כ"פ שאחז"ל (ר"ה ט.) כל האוכל בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי, ואיתא ע"ז בסדור הר' יעקב קופיל בשם האר"י הק' שבערב יוה"כ"פ צריך האדם לאכול כפליים, כי ערב יוה"כ"פ ויוה"כ"פ הם תיקוני יסוד ומלכות וצריך לאכול בעיוה"כ"פ כנגד שניהם. והקשה ע"ז הרי"ק איך יתכן שביום קדוש כזה צריכים לאכול כ"כ הרבה, הרי זה בניגוד לקדושה של יום כה קדוש, ולכן מפרש שהכוונה אינה לאכילה ממש כי אם לכוונות האכילה. אמנם ידוע הסיפור מהרה"ק ר' מרדכי מצ'רנובל זצ"ל שאמר בשם אביו הרה"ק ר' נחום זי"ע שהכוונה לאכילה ממש, ולפ"ו חזרה הקושיא. אלא הבי' הוא, כי ערב יוה"כ"פ הוא יום קדוש כ"כ שהאכילה בו היא לפני ה' אלקיך, וע"ד שאמרה התורה כאן שכאשר האכילה היא במקום קדוש לפני ה' אלקיך הרי היא קדש קדשים, שנהיה ממנה דם קדוש והאדם מתקדש על ידה, כך בעיוה"כ"פ מכח קדושת היום האכילה היא בבחי' ואכלת לפני ה' אלקיך. ובבחי' זו היא ג"כ האכילה של ש"ק, וכן כל המועדים הק' הנקראים ימים, שהאכילה בהם היא לפני ה' אלקיך ועי"ז למען תלמד ליראה את ה' אלקיך.

הזאת מעורר יראת שמים. כי באמת אין רע יורד מן השמים וענין תאות האכילה ניתן בכדי שיהודי יאכל בקדושה ויתעלה ע"י האכילה, ובימים הקדושים האכילה היא בבחי' ואכלת לפני ה' אלקיך, ומסוגלת להכניס קדושה ביהודי ולעורר בו יראת שמים.

הבי' מדוע ענין זה של תלמד ליראה נאמר במצות אכילה יותר משאר המצוות, כי האכילה היא השורש והמקור של היום, שמהאכילה שאדם אוכל נוצר היום בגופו, ואם האכילה היא בקדושה מתהווה ממנה דם קדוש, וכן להיפך ח"ו אם האכילה היא לשם תאוה נוצר מזה דם טמא. וכמשאחז"ל (גזיר כג.) שנים שאכלו פסחיהם, זה שאכל לשם מצוה עליו נאמר צדיקים ילכו במ, זה שאכל לשם אכילה גסה עליו נאמר ופושעים יכשלו במ, אף ששניהם אוכלים אותו דבר ממש, זה שאכילתו לשם שמים נאמר עליו צדיקים ילכו במ, כי מאכילתו נהיה דם קדוש והיא מכניסה בו קדושה, ואם אוכל לשם אכילה גסה הר"ז להיפך. ומה"ט אמרו צדיקים שהעבודה הגבוהה ביותר מכל עניני עבודה היא אכילה לשם שמים, שעל ידה נוצר דם קדוש ומתקדש על ידה. וכאשר האכילה היא לפני ה' אלקיך על ידי זה תלמד ליראה את ה' אלקיך, כי מאכילה קדושה מתהווה דם קדוש המביא ליראה את ה' אלקיך.

ועפ"ז י"ל משאחז"ל (ב"ר פי"א) עה"פ ויברך א' את יום השביעי, במאי ברכו, ולחד מ"ד ברכו במן. שלכאורה קשה הרי המן היה רק בארבעים שנה שהיו במדבר ואילו ויברך א' את יום השביעי היא ברכה נצחית. אלא הבי' בזה שהמן היה מאכל קדוש, כמ"ד (תהלים עח) לחם אבירים אכל איש, ומכח זה שרתה על כלל ישראל קדושה במדרגה גבוהה מאד במשך הארבעים שנה שנוזנו מהמן,